Kálmán C. György

Miért nem (mindig) szép?

KÖNYVKRITIKA - KÖVETÉSI TÁVOLSÁG - LXII. évfolyam, 28. szám, 2018. július 13.

Magyar dekameron. Huszadik századi magyar novellák. Válogatta és az utószót írta Szilágyi Zsófia. Noran Libro Kiadó, Budapest, 2018, 580 oldal, 4990 Ft

Antológiát olvasni jó, sokkal jobb – és főleg: értelmesebb, kellemesebb – mint „összes műveket”. Valaki előzékenyen összeválogatja nekünk *a javát*, megmutatja, hogy mit érdemes vagy érdekes olvasni, megtakarítja nekünk azt, hogy áttekinthetetlen életművekből magunk próbáljuk előbányászni azt, amit igazán fontos. (Azután persze lesz időnk és remélhetőleg kedvünk is utánamenni a beválogatott szövegek rokonainak, a szerző más műveinek.) Az antológiák válogatóiban megbízunk – lehet, hogy egy-egy ilyen csokor éppen a szerkesztőre lesz jellemző, rá vet valamilyen fényt, őt mutatja be, de az is lehet, hogy diszkréten a háttérbe húzódik, nem akar sugallni semmi különöset, nem akar valamilyen koncepcióval meggyőzni, valamilyen különleges hatást elérni. Akárhogy is: el lehet ugyan rontani ezt is, de nagyon sokszor sikeres az összeállítás, találunk eddig nem ismert szövegeket, vagy örömmel fedezzük fel újra a már ismerteket. A *Magyar dekameron* is remekül összejött: a szerkesztő nem erőltet speciális szempontokat. Talán csak annyit, hogy legyen kicsit több nő, és olyanok is, akik nem a legismertebb nevek.

Nos, ezt a két megfontolást sem veszi véresen komolyan a szerkesztő – van Kaffka Margit, Kádár Erzsébet, Sziráky Judith, Szabó Magda, Galgóczi Erzsébet – és Gerelyes Endre, Ferdinandy György (már ha merhetjük őket kevésbé ismertnek nevezni). Azért ettől nem billen el a kötet – sem női, sem újrafelfedező irányba. Arányos, s ha úgy tetszik, hagyományőrző, „mainstream”, otthonos marad.